

I

Welkom bij voicemail van Hi. U heeft drie nieuwe berichten. Eerste nieuwe voicemailbericht. Gisteren ontvangen om 15 uur 8.

'Goedemiddag, mevrouw Smit. U spreekt met Herman Bolder van het Sint-Jan College. Ik wil u graag hartelijk danken voor uw sollicitatiebrief van 18 juni jongstleden. Omdat wij een groot aantal reacties ontvingen op onze advertentie, hebben wij alleen kandidaten met ruime ervaring uitgenodigd. Ik moet u tot mijn spijt mededelen dat u om bovengenoemde redenen niet tot de kandidaten behoort. Wij stellen de belangstelling die u voor onze school heeft getoond zeer op prijs en wensen u veel succes bij eventuele verdere sollicitaties. Nog een prettige dag gewenst.'

Voor direct terugbellen toets... Bericht gewist. Volgende nieuwe voicemailbericht. Vandaag ontvangen om 9 uur 27.

'Beste mevrouw Smit. U spreekt met Peter-Jan de Zwaan van het Stedelijk Gymnasium te Utrecht. Ik dank u voor het gesprek van 25 juni. Helaas moet ik u mededelen dat wij de sollicitatieprocedure niet met u zullen voortzetten. Na een zorgvuldige afweging hebben wij besloten om met een van de andere kandidaten verder te gaan. We hebben niet voor u gekozen, omdat de andere kandidaat meer relevante ervaring heeft. Ik wil u graag bedanken voor alle tijd die u in deze sollicitatie hebt gestoken.'

Voor direct... Bericht gewist. Volgende nieuwe voicemailbericht. Vandaag ontvangen om 10 uur 53.

'Goedemorgen, mevrouw Smit. U spreekt met Maud van Straaten van
oBis Nieuwegein. Helaas...'

Bericht gewist.

And I like large parties. They're so intimate. At small parties there isn't any privacy.

F. SCOTT FITZGERALD

‘Ze zijn nu zelfs begonnen afwijzingsvoicemailen achter te laten.’

‘Serieus?’ Sophie nipt aan haar chardonnay. ‘Ik dacht altijd dat dat persoonlijk moest.’

Typisch. Soof en Anna zijn natuurlijk geen van beiden gewend om afgewezen te worden en hebben geen idee hoe dat eraan toe gaat.

‘Nee,’ zucht ik, ‘meestal krijg je een mailtje, maar omdat ik bezig ben over te gaan op een nieuw e-mailadres, heb ik gevraagd of ze mij willen bellen.’

‘En neem je vervolgens de telefoon niet op,’ merkt Anna fijntjes op.

‘Als jij keer op keer niets dan “nee” te horen kreeg, zou je ook niet iedere keer als dat kreng rinkelde opspringen en een sprintje trekken, An.’

Sophie legt een troostende hand op mijn arm. ‘Het komt nog wel, Katie, let maar op. Je hebt de ware gewoon nog niet gevonden.’

‘Het is een baan, Soof, geen verloofde,’ grinnikt Anna.

‘Nou, in veel opzichten is dat vergelijkbaar, hoor!’ verdedigt Sophie zich. ‘Soms moet je lang zoeken voor je er eentje vindt die echt bij je past en waar je gelukkig van wordt.’

Het is de laatste zaterdag van juni. De zomervakantie is begonnen en onze oude middelbare school viert dat met een reünie.

Anna, Sophie en ik staan in een hoekje met onze glaasjes wijn en praten over mannen. Er is de afgelopen tien jaar duidelijk niets veranderd.

‘Willen jullie niet met iemand gaan praten? Je een beetje tussen de mensen mengen?’ vraagt Sophie, vaag naar de menigte gebarend.

‘Nee, bedankt,’ zeg ik. ‘Zo’n reünie is toch altijd een “wie is er het best gelukt”-wedstrijd, en als dit een bakshow was, waren jullie allemaal prachtige cakes en ik nog steeds een waterige deegbal die nog niet in de oven is geweest.’

‘Liever dat dan een te lang gebakken deegbal, zoals de helft van de mensen hier,’ merkt Anna droogjes op. ‘Moet je Isabel zien.’

Op iedere middelbare school loopt een meisje rond dat rechtstreeks uit de hemel lijkt te zijn gevallen. Een meisje op wie helemaal niets aan te merken valt. Een visioen van volmaaktheid. Bij ons was dat Isabel: een meter vijfenzeventig lang, met glanzend blond haar dat altijd in model zat, een permanent lichtgebruinde huid van haar maandelijks lange weekenden naar haar tweede huis in Spanje, een fantastisch lichaam dat nooit ook maar een centimeter uit zou dijen en een vader met een inkomen waar Dagobert Duck nog lelijk van op zijn snavel zou kijken. Kortom, een meisje dat je het liefst met beautycase en al door de wc zou spoelen.

Ik kan me geen groter verschil met mezelf indenken. Als de middelbare school de hemel was – en ja, ik realiseer me hoe absurd die vergelijking is – was Isabel Gods dochter en enige erfgenaam. Ik was degene die in zijn hemelse rijk de wc’s schoonmaakte. Achttien jaar geleden verslonden mijn vriendinnetjes van de basisschool en ik tijdschriften voor meisjes, waarin vaak tests stonden met vragen als: ‘Met welke beroemdheid zou jij wel een dagje willen ruilen?’ In mijn onwetendheid koos ik vaak voor Julia Roberts of Cameron Diaz.

Zes jaar later verslonden mijn vriendinnetjes van de middelbare school en ik tijdschriften voor jongvolwassenen, waarin vaak tests stonden met vragen als: ‘Met welke beroemdheid zou jij wel een

beschuitje willen eten?’ Veel beter, want elk meisje boven de twaalf weet dat het onzin is om met een beroemdheid te willen ruilen. Wie zou er nu haar eigen leven, haar eigen met zorg in vorm gehouden lichaam, fantastisch gekapte haar, goede vrienden, liefhebberende familie, vertrouwde huis, geliefde huisdieren, comfortabele bed, zorgvuldig samengestelde iTunes-lijst, persoonlijk ontwikkelde kledingstijl en hilarisch creatieve verzameling e-mails inruilen voor het leven van een inhoudsloze eendagsvlieg die alleen maar herkend wordt omdat ze toevallig een keer in de *Playboy* heeft gestaan? Zeker als je ook gewoon met de goddelijke Isabel kunt ruilen.

Afgezien van rijk, lang en knap was Isabel ook nog eens ontzettend ambitieus. Wij dachten allemaal dat ze binnen een paar jaar ergens directeur zou zijn en daar mensen zou rondcommanderen en sigarettenrook in het gezicht blazen, zoals ze dat destijds bij ons deed. In plaats daarvan is ze een wandelend vrouw-van-rijke-manlich  geworden, compleet met geblondeerd haar en nepnagels. Lang en knap is ze nog steeds, maar ik stel me voor dat haar grootste ambitie tegenwoordig het organiseren van shopuitjes, high teas met vriendinnen en bezoeken aan de schoonheidsspecialiste behelst.

‘Ze schijnt getrouwd te zijn met een of andere opgeblazen televisiebobo die een flinke vinger in de pap heeft bij al die vervelende actualiteitenprogramma’s waar je ouders zo graag naar kijken,’ zegt Anna. Ik knik en neem afwezig nog een slokje wijn. Isabel mag er dan uitzien als een barbiepop, ze heeft wel iets bereikt. Zelfs al is het dan alleen een man aan de haak slaan, dat is nog steeds meer dan ik de afgelopen tien jaar heb klaargespeeld.

Zoals altijd lijkt Anna mijn gedachten te kunnen raden. ‘Kate, jij kunt veel beter dan dat.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Is dat zo? Ik weet het niet. Voorlopig woon ik nog in een piepklein appartement boven een groentewinkel waar mijn carrière zich afspeelt.’

‘Ah, maar meneer Yilmaz is zo aardig! En je hebt altijd verse groenten in huis.’

‘Ja, Soof, maar groenten zijn niet mijn passie. En meneer Yilmaz ook niet, hoe aardig hij ook is. Bovendien is hij getrouwd, dus zelfs al...’

‘Doe er dan wat aan.’

‘Wat?’ Ik kijk Anna verbaasd aan.

‘Als dat werk niet je passie is, zoek dan iets wat dat wel is.’

‘Eh, aarde aan Anna, heb jij het afgelopen halfuur opgelet? Ik krijg dagelijks vriendelijke afwijzingen voor werk dat mijn passie is. Ik zou dolgraag als docent Engels aan de slag gaan, maar dat zit er voorlopig helaas niet in.’

‘Is dat zo?’

‘Natuurlijk is dat zo. Anna, ik heb al minstens twintig brieven verstuurd en ben al op eh... één gesprek geweest. Iedereen zegt dat ze iemand met ervaring nodig hebben, maar hoe ik die ervaring moet opdoen als niemand me wil aannemen, daar reppen ze met geen woord over. Dus als jij een manier weet om daar op korte termijn verandering in te brengen, dan hoor ik het graag.’

‘Dat bedoelde ik niet.’ Anna nipt rustig van haar wijn.

‘Wat bedoel je dan?’ Ik merk dat ik sta te hijgen en steeds harder ben gaan praten. Groepjes die bij ons in de buurt staan beginnen op ons te letten en Sophie krijgt de rode blos op haar wangen die ze altijd krijgt als ze het middelpunt van de belangstelling is.

‘Ik bedoelde: is het zo dat je dolgraag docent Engels wilt worden?’

Ik ben met stomheid geslagen. ‘Nou, eh, niet per se,’ geef ik schoorvoetend toe. ‘Maar er zit niet veel anders op, of wel? De arbeidsmarkt ziet er niet goed uit, de werkloosheid onder jongeren is hoger dan ooit en niemand zit op een afgestudeerde student Engels te wachten. Wat kunnen die nu helemaal, behalve een beetje vertalen en ongeïnteresseerde tieners lastigvallen met werkwoordsvormen en Shakespeare?’

‘I’m an expert on Shakespeare and that’s a hell of a lot, but the world don’t need scholars as much as I thought,’ mompelt Sophie.

‘Bedankt, Soof, dat helpt echt.’

‘Sorry.’ Sophie bloost weer.

‘Wat vind je nou echt leuk om te doen, Kate?’ vraagt Anna. ‘En

zeg niet “tieners lesgeven”, want we weten allemaal dat dat niet waar is.’

Ik merk dat ik boos begin te worden. ‘Wat vind ik echt leuk om te doen? *Downton Abbey* kijken met mijn kat op schoot en kaasvlin-
ders eten, dat vind ik leuk om te doen. Kookspullen op internet
bestellen en die vervolgens nooit gebruiken. Uitslapen. In bad
gaan. In mijn ondergoed door de kamer dansen en Disney-liedjes
zingen. Misschien had ik dat bij nevenactiviteiten op mijn cv moe-
ten zetten en had het Sint-Jan College me dan wel aangenomen.’

‘Bakken.’

‘Wat?’

‘Je bent gek op bakken. Waarom hou je er anders dat bakblog op
na? Met trouwens best lekkere recepten, moet ik zeggen.’

Even staar ik haar roerloos aan en dan barst ik in lachen uit.
‘Wauw, Anna, wat een briljante oplossing! Als ik in de onzekere
onderwijssector geen baan kan vinden, word ik maar gewoon ban-
ketbakker. In die branche liggen de banen op wo-niveau tenslotte
voor het oprapen, om over het torenhoge salaris nog maar te zwij-
gen. En voor het feit dat ik geen bakkersopleiding heb gedaan
knijpen ze vast wel een oogje dicht.’

Ik zet met een klap mijn glas neer. Ik heb het helemaal gehad.
Met Anna en haar stomme ideeën, met de overdadig versierde
gymzaal die ondanks alle maretakken nog steeds naar oud zweet
ruikt, met al die vrolijk pratende mensen die allemaal wél een baan,
partner, huis, hond en wasmachine hebben en bovenal met mezelf,
die hier staat te zweten in een veel te strakke jurk en tegen de enige
twee mensen staat te schreeuwen die nog wel enig vertrouwen in
me hebben.

‘Katie,’ zegt Soof zachtjes, ‘ik geloof niet dat Anna het over een
baan als banketbakker had.’

Ik kijk hen vragend aan.

‘Natuurlijk moet je je leven niet slijten als de sloof van een of an-
dere dorpsbakker,’ zegt Anna luchtig. ‘Je moet je eigen baas worden.’

Ik kijk haar fronsend aan. ‘Je bedoelt... een eigen bakkerij openen?’

Ze gebaart instemmend met haar glas. Ik merk dat ik weer begin

te grijnzen. ‘An, waar moet ik in godsnaam het geld vandaan halen? Ik kan nauwelijks mijn eigen huur betalen, laat staan een bakkerij beginnen!’

‘O, maar daar is best iets op te vinden!’ roept Sophie glunderend. ‘Je moet gewoon dat bakblog van je uitbouwen tot een volwaardige website. Een van de tuintjesmoeders bij mij op school heeft ook zoiets gedaan. Ze maakte sieraden, echt prachtig, zilver met schitterende bedeltjes eraan en die verkocht ze via internet. In het begin ging het vrij langzaam, alleen haar vriendinnen en collega’s kochten zo nu en dan wat, maar na een tijdje ging het balletje rollen. Inmiddels verkopen ze het merk zelfs bij de Bijenkorf en is ze gestopt met werken om zich helemaal op haar bedrijf te kunnen richten! ANNIE heet het, ken je dat?’

‘Ik geloof inderdaad dat ik daar wel eens van heb gehoord,’ zeg ik weifelend. Tuintjesmoeder? Serieus? Volgens mij gaat dit helemaal de verkeerde kant op.

‘Je moet natuurlijk een goede site hebben. Strak design en mooie foto’s. Het moet er piekfijn uitzien, zich onderscheiden van alle andere webshops. Daar kan Finn je vast bij helpen, toch Anna? En als je dan een beetje naamsbekendheid en geld hebt, kun je een echte zaak openen. Katie, dit is echt een heel erg goed idee. Echt iets voor jou!’

Anna grinnikt om Sophies enthousiasme, maar ik ben niet overtuigd. Ze bedoelen het allebei hartstikke goed en als Finn, Anna’s vriend en een van de meest succesvolle jonge webdesigners van het moment, mij zou willen helpen, zou dat natuurlijk fantastisch zijn, maar dit is wel een heel grote stap. Ik zou mijn wens om het onderwijs in te gaan helemaal loslaten, er niet eens meer naar streven. Als ik dat doel uit het oog verlies, hoe moet ik dan ooit die ervaring opdoen?

Maar dan is er dat stemmetje in mijn achterhoofd. Dat stemmetje dat griezelig veel als een combinatie van Anna en mijn moeder klinkt en vraagt: ‘Maar is dat wel echt wat je wilt? Wil je je hele leven voor de klas staan en alle passie voor je vak verliezen? Zo’n uitgebluste, overspannen docent worden die je zelf al die jaren hebt

gehad?’ Ik word anders, vertel ik het stemmetje voor de duizendste keer. Ik hou altijd plezier in mijn vak, mijn leerlingen vinden het wél interessant om te horen wat ik te vertellen heb, ik word een inspiratiebron!

‘Kate.’ Anna weer, de echte ditmaal. ‘Middelbareschool-Engels in de echte wereld is anders dan in *Dead Poets Society*. In een echte havo 5-klas gaat er niemand voor jou op zijn tafel staan. En niemand snapt jouw *Beowulf*-woordgrappen of heeft ook maar enige interesse in het symbolisme in Alexander Pope.’

Ik zucht diep, haal mijn schouders op en zeg zachtjes: ‘Misschien heb je wel gelijk.’

‘Natuurlijk heb ik dat,’ zegt Anna luchtig. ‘Je kunt niet je hele leven in je ondergoed door de keuken blijven dansen en hopen dat alles vanzelf goed komt. Je moet jezelf doelen blijven stellen, jezelf uit blijven dagen.’

‘Ja maar,’ probeer ik zwakjes, ‘zou ik niet met iets kleinere doelen moeten beginnen? Iets realistischer doelen? Spaans leren of zo, of een kerstdiner bereiden voor mijn familie?’

Anna snuift. ‘Noem je dat doelen? Dat zijn geen doelen, Kate, dat zijn goede voornemens die je al vergeten bent voor januari goed en wel voorbij is, zoals drie keer per week naar de sportschool gaan en vrijwilligerswerk doen bij het verpleegtehuis in de buurt. Echte doelen behelzen meer dan een kerstdiner, Katie. En nu we het er toch over hebben, zou jij niet al drie keer aan een cursus Spaans beginnen?’

‘Ik heb er tot dusver nog geen tijd voor kunnen vinden,’ zeg ik verdedigend, ‘ik weet niet of je het gemerkt hebt, maar ik had de afgelopen maanden wel andere prioriteiten, zoals solliciteren.’

‘Dan lijkt dit me een mooi moment om van hoofdprioriteit te wisselen. Maar laten we eerst in godsnaam iets gaan eten.’

We begeven ons gedrieën naar het buffet. Zodra we er zijn, heb ik er eigenlijk al spijt van. Ik wist dat we niet naar deze stomme reünie hadden moeten gaan. Buiten Anna en Sophie is er toch niemand met wie ik wil praten. Bovendien is het eten ook niet bepaald om

over naar huis te schrijven. Ik zie een bak huzarensalade, een van het vet glimmende gratin, garnalenkroketjes, bitterballen en – om de een of andere onverklaarbare reden – croissants.

Ik wil net mijn verbazing over de croissants uiten aan Sophie (welke idiote cateraar serveert er tenslotte croissants bij het diner?) als er een snerpend geluid in mijn linkeroor klinkt.

‘Nee máár, Kreupele Katrien! Jij hier?’ Ik draai me langzaam om. Een zwaar opgemaakt gezicht kijkt me opgewonden aan.

‘Ik ben het, Tia! Hoe ís het met je? Wij dachten allemaal dat je niet zou komen. Ben je met je man of vriend?’

Tia Maria heeft vijf jaar bij mij in de klas gezeten. Ze was de beste vriendin van Isabel en stond vooral bekend om haar enorme schare vriendjes, overdadige alcoholgebruik en het feit dat ze, kort gezegd, een afgrijselijke trut was.

Verder is Tia Maria natuurlijk niet haar echte naam. Ik heb me tot op de dag van vandaag afgevraagd hoe ze echt heet. Waarschijnlijk Pleuntje Pietersen of zo. Mijn middelbare school was een broeinest voor mensen zoals zij: vervelende vriendinnetjes van Isabel die mij het leven zuur maakten. Vanaf de tweede klas noemden ze me Katrien, omdat ik, volgens Isabel, met die enorme reet van mij als twee druppels water op Katrien Duck leek.

Toen ik het jaar daarna bij het voetbaltoernooi mijn been op drie plaatsen brak – ik heb nooit gezegd dat ik niet onhandig was – en maandenlang met een gipspoot rondliep, werd het Kreupele Katrien. Het is dus niet meer dan passend dat ik juist nu Tia en haar enorme rode nepnagels tegenkom bij het zompige buffet. Want het was al zo’n topavond.

‘Hi, Tia, nee, ik ben hier met mijn vriendinnen.’ Ik gebaar vaag naar de lege plek naast me. Wacht, lege plek? Anna en Sophie zijn ineens in nergens meer te bekennen. Shit. ‘O, eh, ze zijn net even weg zo te zien.’

Er valt een ongemakkelijke stilte.

‘Kijk, ze hebben hier croissants,’ zeg ik dan. Jezus, Katrien, had je nou echt niks beters kunnen verzinnen?

Maar wonder boven wonder klaart Tia’s gezicht op. ‘Ik ben gék

op croissants, al moet ik ze eigenlijk niet eten.’ Ze klopt op haar niet-bestaande buikje. ‘Maar ach, zo nu en dan moet je je laten gaan, toch? Ik voel me altijd net Audrey Hepburn als ik ze eet. Ken je Audrey Hepburn? Nou ja, die at ook altijd croissantjes. O-oh, wat zal ik doen? Misschien een heel klein stukje. Bah-bah, waarom hebben ze nou weer croissantjes, ze weten toch dat ik die niet kan weerstaan.’

Ze kijkt met een vies gezicht naar een croissant en neemt er hooghartig een hapje van. Heb je wel eens iemand gezien die hooghartig een stukje croissant eet? Waarschijnlijk niet. Laat me je één ding vertellen: het ziet er niet uit als Audrey Hepburn. Ineens krijg ik een ingeving.

‘Zeg, Tia, als je een keer een écht lekkere croissant wilt, moet je eens op mijn site kijken.’

‘Fite?’ vraagt Tia met volle mond. ‘Fat foor fite?’

‘Technisch gezien is hij nog niet helemaal de lucht in, maar zeer binnenkort ga ik een webshop beginnen waar ik zelfgebakken producten verkoop,’ vertel ik trots. ‘Taarten, cupcakes, croissants, meringues, zelfs huisgemaakte cake pops, je kunt het zo gek niet bedenken.’ Ik leun achterover en neem nonchalant een hapje van mijn bitterbal. Jezus, wat is dat ding heet. Ik voel de tranen in mijn ogen en de blaren op mijn tong springen, maar weet mijn gezicht nog net in de plooi te houden.

‘Wauw.’ Ze kijkt me bewonderend aan. ‘Ik wist helemaal niet dat jij in de *baking business* zat?’

‘Het is een recente ontwikkeling,’ brabbel ik. ‘Ik kwam erachter dat het onderwijs me toch niet zo lag. In feite hou je als universitair docent toch weinig tijd over voor onderzoek, weet je.’

Tia knikt onzeker.

‘Uiteindelijk is het doorgeven van kennis niet de hoeksteen van onze maatschappij.’ Jezus, waar kwam dat vandaan? Tja, nu ik eenmaal begonnen ben, is er geen weg terug. Ik verzin wel wat. ‘Het gaat om de ervaring, zie je,’ zeg ik ernstig. ‘En die kan niemand anders je geven. Die kun je niet kopen of verkopen, die is niet te leen. Die moet je creëren, documenteren en conserveren.’

Bakken daarentegen, bakken raakt een snaar van het oergevoel. Een grondsteen van de menselijke samenleving. Daarmee ontstaat een connectie met de belangrijkste mensen en momenten in je leven. Een connectie met de wereld *an sich*, als het ware. En ik moet toegeven dat het me een tijd gekost heeft om dit in te zien, maar in het delen van die connectie zit de werkelijke waarde van het leven.’

Mijn god, wat een ontzettende hoop onzin. Zelfs ik heb geen idee waar dat over ging, maar Tia’s ogen zijn zo rond als schoteltjes.

‘Je hebt helemaal gelijk,’ fluistert ze.

O ja?

‘Ik voel me vaak precies zo. Maar ik zou alles nooit zo durven omgooien. Daar is echt ontzettend veel moed voor nodig, Kate, weet je dat wel?’

‘Tja,’ zeg ik, terwijl ik plechtig nog een bitterbal pak (onderschat niet hoe moeilijk dat is!). ‘Dat is misschien wel zo, maar iemand moet het doen.’

Tia staart me nog even gebiologeerd aan en is dan een en al bedrijvigheid. Ze rommelt in haar tas en haalt er briefjes, pasjes, make-upspullen en sleutels uit tot ze haar telefoon gevonden heeft. ‘Hoe zei je dat je site ging heten?’

Shit. Denk, Kate, denk. ‘Eh, Kates... cakes.’ Goed. Misschien had ik hier van tevoren even over moeten nadenken. Niet alleen komt de sulligheid van Kates cakes in niets overeen met het indrukwekkende lulverhaal dat ik zojuist heb opgehangen, maar het is ook nog eens nauwelijks uit te spreken. Zeker niet met die verbrande bitterballentong van mij.

‘Het is een werktitel,’ zeg ik snel.

‘Kun je het hier voor me typen, alsjeblieft? Je telefoonnummer ook graag.’

Ze geeft me haar BlackBerry – oeh, met pennetje, *how fancy!* – aan.

‘Super, dank je wel!’ jubelt ze zodra ik klaar ben. ‘Ik weet niet of je het gehoord had, maar ik ben de nieuwe assistente van Geert.’

Ik heb geen idee wie of wat Geert is, maar Tia lijkt er blij mee te zijn en dus knik in enthousiast. ‘Hij maakt graag items over originele start-ups, weet je. Ik denk dat hij vast geïnteresseerd zal zijn in jouw ideeën. Je hoort van ons!’ En met die woorden grist ze nog een croissant van het buffet en trippelt weg.

‘Anna, Soof!’ Na een kwartier zoeken vind ik mijn vriendinnen terug bij de bar – ik had het kunnen weten. ‘Waar waren jullie nou ineens?’

‘Sorry, Katie, maar ik zag Tia aan komen lopen en ik had daar echt geen zin in. Zeker niet terwijl ik bij het buffet stond, snap je?’

Ach Jezus, dat is waar ook, Soof had nog veel meer last van Isabels vervelende vriendinnen dan ik. Ze werd op de middelbare school erg gepest met haar gewicht en heeft er destijds zelfs een eetprobleem aan overgehouden.

‘Maar je bent nu zo mooi slank! Je zou juist naar haar toe moeten gaan om het erin te wrijven!’

Soof schudt verwoed haar hoofd. ‘Nee, bedankt, ik ontwijk haar liever.’

‘Maar jij niet, zo te zien,’ merkt Anna op. ‘Jij stond daar een hele poos gezellig met Tia Maria te keuvelen.’

‘Je zult het niet geloven,’ zeg ik, ‘maar ik heb tegen Tia gezegd dat ik een bakwebshop begin en ze was zowaar laaiend enthousiast. Ze gaat het zelfs doorgeven aan ene Geert, wie dat ook mag zijn.’

‘Geert?’ zegt Sophie. ‘Je bedoelt toch niet Geert Berken?’

‘Wie is Geert Berken in godsnaam?’

‘Dat is de man van Isabel!’ roept Soof opgewonden.

‘Die opgeblazen televisiebobo?’ vraag ik.

‘Precies! Wauw, Kate, dat is echt fantastisch! Als hij een programma over je maakt, ben je in één klap beroemd.’

‘Het enige probleem,’ zeg ik, ‘is dat er niets is om een programma over te maken. Ik heb het verzonnen.’

Anna trekt haar werkbrouwen op. ‘Zorg er dan voor dat het niet meer verzonnen is.’